

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **P. M.**
zastoupen obecným zmocněncem Mgr. D. D.

proti

žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalované č. j. SZPI/AS119-19/2018
ze dne 14. 3. 2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlavní uvedeného rozhodnutí, jímž ústřední inspektorát žalované zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí, jímž oblastní inspektorát žalované v Praze uložil žalobci pokutu ve výši 15 000 Kč za přestupek podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o

potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, (dále jen „**zákon o potravinách**“) ve spojení s čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, (dále jen „**nařízení č. 178/2002**“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že 11. 11. 2017 ve své provozovně – v přenosném stánku umístěném na adrese PVA Letňany Expo v Praze 9 – uváděl na trh konopné sušenky, u nichž bylo zjištěno množství delta-9-tetrahydrokanabinolu (dále jen „**THC**“), které v případě odhadnuté průměrné denní konzumace překročilo akutní referenční dávku (dále též „**ARfD**“) pro tuto látku nejméně 10x, v případě mladistvých žen 20x a v případě mladistvých mužů 30x, a proto byla tato potravina vyhodnocena na základě hodnocení rizika provedeného 3. 12. 2018 Státním zdravotním ústavem (dále jen „**SZÚ**“) dle § 16a odst. 8 zákona o potravinách jako škodlivá pro zdraví.

2. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí přisvědčil žalobci, že nikde není explicitně stanoven limit pro obsah THC v potravinách, ale v takovém případě je na místě postupovat podle hodnocení rizika provedeném příslušným orgánem, v tomto případě SZÚ. Hodnota akutní referenční dávky stanovená Evropským úřadem pro bezpečnost potravin je vědecky podložená hodnota uvedená ve stanovisku z roku 2015 (*Scientific Opinion Scientific Opinion on the risks for human health related to the presence of tetrahydrocannabinol (THC) in milk and other food of animal origin*), které je vysoce odborným a toxikologickými studiemi podloženým dokumentem, a není důvod, proč by nemohla být použita pro hodnocení rizika. Odvolací orgán vyložil, že ARfD znamená „*odhad množství látky v potravinách nebo vodě (vztaženo na tělesnou hmotnost), které lze konzumovat po dobu 24 hodin nebo kratší bez zřetelných zdravotních rizik pro spotřebitele založených na známých skutečnostech v okamžiku posuzování*“, a dodal, že již pouhé překročení této hodnoty má zřetelná zdravotní rizika pro lidský organismus. Odvolací orgán uvedl, že není podstatné, z jaké odrůdy konopí žalobce sušenky vyráběl, ale to, že konkrétní množství THC v sušenkách bylo natolik vysoké, že mnohonásobně překročilo hodnotu ARfD. Dále odvolací orgán odmítl žalobcovu argumentaci, podle níž údajný limit škodlivosti pro člověka je cca stokrát nižší než terapeuticky zaznamenané množství THC, a to s vysvětlením, že srovnávání přítomnosti THC a kanabinoidů v léčivech s přítomností uvedených látek v potravinách není na místě, neboť prodej takových léčiv je vázán na lékařský předpis, přičemž předepsat je mohou pouze lékaři specialisté se stanovenou způsobilostí, a to pouze na přesně stanovená onemocnění (indikace). Dokonce i v oblasti léčiv je použití konopí velmi přísně regulováno.

II. Žaloba

3. Žalobce namítá, že legální certifikované konopí odrůdy Santica obsažené v konopných sušenkách má nízký obsah THC a naopak vysoký obsah zdraví prospěšných látek (zejm. terpenů a flavonoidů), a sušenky tedy nejsou škodlivé nebo dokonce omamné s důsledky na psychiku. Mix látek v konopné herbě má zcela odlišné účinky na lidské zdraví než syntetická látka THC, která je předmětem restrikce podle nařízení (ES) č. 178 /2002 a kterou žalobce k výrobě sušenek nikdy nepoužil. Žalobce zdůraznil, že pečivo nevyrábí průmyslově, nýbrž výlučně ručně, a nesplňuje také novou unijní restrikci týkající se tzv. nových potravin (z konopí) dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2283. Výroba takového pečiva je podle žalobceva názoru veřejně prospěšnou činností, jež navíc představuje zcela přiměřené a přípustné riziko. Žalobce dále zpochybňuje shora uvedenou

studii z roku 2015, která byla uvedena jako použitá literatura v Hodnocení zdravotního rizika THC a kyseliny delta-9-tetrahydrokanabinolové v potravinách, vypracovaném pro potřeby správního řízení SZÚ. Na podporu svých tvrzení navrhuje svědecké výpovědi T. S. a doc. RNDr. L. O. H., DrSc., Dr.h.c. mult, expertů na poli konopí a jeho účinků. Naproti tomu ministr zdravotnictví podle žalobcova názoru neumí doložit důkaz pro stanovení sankčního limitu kanabinoidů do/nad 0,2 % THC/ CBD v herbě konopí (alternativně limitu THC/CBD v celé rostlině konopí včetně vrcholíků při pěstování 100 m²/osobu) z hlediska jeho bezpečnosti a ochrany veřejného zdraví a terapeutické účinnosti a indikace pro tendry Státního ústavu pro kontrolu léčiv. Pokud přitom neexistuje pro limit syntetického THC v potravině relevantní podklad, jde o porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť při používání restriktivních opatření musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena, tzn. k ochraně veřejného zdraví a bezpečnosti potravin.

4. Žalobce v žalobě a následujících procesních podáních předložil soudu řadu listin zahrnujících jeho korespondenci s Ministerstvem vnitra, korespondenci jeho obecného zmocněnce s Ministerstvem zdravotnictví, korespondenci spolku Cannabis is The Cure, z.s., s Ministerstvem zdravotnictví ve věci konopěných léčiv, čestné prohlášení poslankyně Zuzany Majerové Zahradníkové ohledně její interpelace ve věci výzkumu léčby konopím, exekuční příkaz ve věci oprávněného Cannabis is The Cure, z.s., proti Ministerstvu zdravotnictví, nebo životopis žalobcova obecného zmocněnce. Nakonec žalobce navrhl položení celkem 14 předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“).

III. Vyjádření žalované a další podání účastníků řízení

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům vesměs zopakovala argumenty v něm obsažené.
6. Žalobce v replice k vyjádření žalované uvedl, že se žalovaná nijak nevyjádřila k rizikům a škodlivosti konopné sušenky a její argumentace se točí v kruhu, pokud odkazuje na stanoviska orgánu státu nebo Evropské unie, které však pro svá tvrzení také nemají žádný důkaz. Vyjádření žalované navíc postrádá odbornost, pokud tvrdí, že syntetické THC je totožné jako THC z konopí, ačkoli právě mix cca 1 200 látek v konopí dokládá zcela jiný účinek než čistě syntetické THC, na něž žalovaná ve svém hodnocení rizika odkazuje. Žalobce k tomu dodal, že nevyráběl sušenky z THC, nýbrž z konopí.

IV. Posouzení věci samé

7. Městský soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, nezjistiv žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Městský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto postupem souhlasila a žalobce s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního

soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009). Výslech žalobcem navržených svědků vyhodnotil soud jako bezúčelný, neboť by nemohly prokázat žalobcova tvrzení (k tomu podrobněji níže).

9. Žalobce byl napadeným rozhodnutím potrestán za spáchání přestupku podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, jež se dopustí provozovatel potravinářského podniku tím, že „nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny“. Tímto přímo použitelným předpisem je nařízení č. 178/2002, podle jehož čl. 14 „Potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná“ (odst. 1). „Potravina se nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za a) škodlivou pro zdraví; b) nevhodnou k lidské spotřebě“ (odst. 2). „Při rozhodování o tom, zda je potravina škodlivá pro zdraví, se berou v úvahu a) pravděpodobné okamžité nebo krátkodobé nebo dlouhodobé účinky dotýčné potraviny nejen na zdraví osoby, která ji konzumuje, ale také na zdraví dalších generací; b) pravděpodobné kumulativní toxické účinky; c) zvláštní zdravotní citlivost určité skupiny spotřebitelů, je-li potravina pro tuto skupinu spotřebitelů určena“ (odst. 4).
10. Mezi účastníky řízení není sporu o množství THC zjištěné v konopných sušenkách, které žalobce uváděl na trh, a shodují se rovněž v tom, že právní předpisy nestanoví jasné omezení množství THC v potravinách. Stežejní spornou otázkou naproti tomu je, zda prodávané konopné sušenky byly škodlivé pro zdraví, a jestli se tedy jednalo o nebezpečnou potravinu ve smyslu čl. 14 nařízení č. 178/2002. Toto nařízení výslovně nerozlišuje mezi syntetickým THC a THC získaným z rostlin konopí, jak se patrně domnívá žalobce, nýbrž důležité je pro něj výlučně hledisko škodlivosti daných potravin pro zdraví a jejich bezpečnost z toho plynoucí. Srovnání s léčivými přípravky obsahujícími THC v tomto ohledu skutečně není relevantní, neboť jejich poskytování je na rozdíl od potravin přísně regulováno, jak správně vyložila žalovaná. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalovaná neposuzovala obsah THC v různých odrůdách konopí ani v jednotlivých rostlinách nebo jejich částech, a proto se městský soud nemohl zabývat žalobcovými výhradami vůči tvrzené nepodloženosti zákonného limitu THC v herbě konopí nebo platným omezením při zacházení s rostlinami konopí.
11. Žalovaná se při hodnocení zdravotního rizika dané potraviny opřela o *Hodnocení zdravotního rizika THC a kyseliny delta-9tetrahydrokanabinolové v potravinách* č. j. 4454/2017 (dále též „**Hodnocení rizika**“), zpracovaného 3. 11. 2018 Státním zdravotním ústavem podle § 16a odst. 8 zákona o potravinách, jenž stanoví, že „Státní zdravotní ústav poskytuje na žádost ministerstva nebo orgánů dozoru podle Státní veterinární správy a Státní zemědělské a potravinářské inspekce hodnocení zdravotního rizika z potravin podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 178/2002.“ SZÚ při hodnocení zdravotního rizika vyšel z hodnoty akutní referenční dávky stanovené Evropským úřadem pro bezpečnost potravin, jež pro THC činí 0,001 mg/kg tělesné hmotnosti na den, a na základě laboratorních testů shledal, že tato dávka byla při průměrné spotřebě sušenek dle spotřebního koše překročena nejméně 10x a konkrétně u mladistvých žen 20x a u mladistvých mužů dokonce 30x. Žalovaná dále vyložila, že ARfD znamená „*odhad množství látky v potravinách nebo vodě (vztaženo na tělesnou hmotnost), které lze konzumovat po dobu 24 hodin nebo kratší bez zřetelných zdravotních rizik pro spotřebitele založených na známých skutečnostech v okamžiku posuzování*“ (str. 5 napadeného rozhodnutí), a že ARfD bylo stanoveno Evropským úřadem pro bezpečnost potravin na podkladě odborného dokumentu z roku 2015, nazvaného *Scientific Opinion Scientific Opinion on the risks*

for human health related to the presence of tetrahydrocannabinol (THC) in milk and other food of animal origin a podepřeného řadou toxikologických a jiných vědeckých studií. Tento dokument nicméně nebyl podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí – tím bylo Hodnocení rizika provedené SZÚ –, a proto ani nemusel být součástí správního spisu. Toho se ostatně žalobce ani výslovně nedomáhá a z žaloby je zřejmé, že je s obsahem dokumentu seznámen, neboť s ním věcně polemizuje.

12. Závěr žalované o nebezpečnosti konopných sušenek zpochybňuje žalobce argumentací, podle níž zjištění o účincích syntetického THC, popsaná v citovaném dokumentu z roku 2015, nelze v žádném případě vztáhnout na přírodní THC získané z rostlin, které bylo v konopných sušenkách použito a které má díky směsi celkem 1 200 látek v rostlině konopí naprosto odlišné účinky na lidské zdraví. Na podporu těchto tvrzení navrhl výslech dvou svědků: L. O. H. coby mezinárodně uznávaného experta působícího v Izraeli a T. S. z Mezinárodního institutu pro konopí a kanabinoidy (ICCI), sídlem Jáchymová 26/2, Praha 1 (eventuálně čestné prohlášení tohoto institutu).
13. Žalobce v průběhu správního řízení provedení těchto důkazů nenavrhl a rovněž citovaná věcná polemika je z velké části nová, avšak vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o přestupku, nemají tyto okolnosti za následek nepřipustnost uvedených tvrzení a důkazů v řízení před soudem. Jak totiž Nejvyšší správní soud shrnul v usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71 ze dne 2. 5. 2017: *„(I.) Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřipustné. (II.) Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. (III.) V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahlazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“*
14. Městský soud nicméně naznal, že žalobce tato žalobní tvrzení neprokázal. K posouzení rozdílu mezi THC získaným z rostlin konopí a THC vyrobeným synteticky z hlediska jejich účinků na lidský organismus a zdraví, jakož i k posouzení vlivu ostatních látek obsažených v konopí (a v důsledku toho také v žalobcových konopných sušenkách) na tento účinek, je nepochybně třeba odborných znalostí, neboť se nejedná o skutečnosti obecně známé [srov. § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. ř. s.“)]. Podle § 127 odst. 1 věty první a druhé o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. přitom platí, že *„[z]ávisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá*

soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce.“ Naproti tomu svědek v občanském soudním řízení (stejně jako v soudním řízení správním) „vypovídá [...] o tom, co svými smysly vnímal (postřehl) o skutečnostech tvořících předmět výsledku, tedy - řečeno jinak - o tom, co viděl, co slyšel a co bezprostředně vnímal. Svědku nepřísluší, aby vnímané skutečnosti hodnotil a aby tak z nich činil o věci skutkové nebo právní závěry; svědek proto o svých skutkových nebo právních závěrech (názorech) na věc nemůže být vyslýchán a, uvede-li přesto ve své výpovědi takové závěry (názory), soud k nim nemůže při hodnocení jeho výpovědi přiblížit.“ (Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1908/2006 ze dne 3. 7. 2007; podtržení doplněno). Nutnost obstatat odborné znalosti a zkušenosti potřebné k rozhodnutí vyžádáním odborného vyjádření orgánu veřejné moci nebo ustanovením znalce – s nimiž se pojí řada procesních práv účastníků, včetně možnosti vyjádřit se k osobě znalce – tedy nelze obcházet výsledkem osoby, která odborné znalosti má, jakožto svědka. Žalobce netvrdí, že tito svědci vlastními smysly vnímali jakékoli skutečnosti týkající se jeho přestupkového jednání; od jejich výsledku si slibuje toliko poskytnutí odborných znalostí potvrzujících jeho argumentaci. Výsledek žalobcem navržených svědků by proto nebyl způsobilý prokázat žalobcova tvrzení, k posouzení jejichž důvodnosti je třeba odborných znalostí, stejně jako by je nemohlo prokázat „čestné prohlášení“ Mezinárodního institutu pro konopí a kanabinoidy, jenž ani není orgánem veřejné moci, a městský soud proto zamítl provedení těchto důkazů z důvodu jejich bezúčelnosti.

15. K právě uvedenému je třeba dodat, že řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční, a je to tedy zpravidla žalobce, kdo nese v řízení jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 6 As 2/2003 - 66 ze dne 20. 11. 2003, č. 286/2003 Sb. NSS, konstatoval, že „[ú]častníci řízení, pokud chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby soud měl dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou pomoci splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení tyto své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch.“ (Obdobně srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 52). Uvedenou zásadu doplňuje zásada materiální pravdy, která soudu umožňuje provést i jiné než účastníky navržené důkazy (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). K tomu však může soud přistoupit zejména tehdy, „*vyplývá-li potřeba jeho provedení z obsahu spisu. Jiné důkazy lze ve správním soudnictví provést ale i za jiných okolností, bude-li to podle soudu pro posouzení věci nezbytné a současně bude zachována rovnost mezi účastníky řízení*“ (shora citovaný komentář). Úlohou správního soudu není volit za účastníka řízení optimální procesní strategii a vyhledávat důkazy, které by mohly podpořit jeho žalobní tvrzení, a to ani v řízení proti rozhodnutí o přestupku; opačný postup by znamenal porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení, jelikož by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008 - 78 ze dne 24. 8. 2010 nebo rozsudek téhož soudu č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 ze dne 18. 7. 2013). Pro úplnost městský soud podotýká, že poučovací povinnosti podle § 118a a § 119a o. s. ř. (poučení v případě jiného právního názoru soudu, poučení o povinnosti uvést veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy před vyhlášením rozhodnutí a podobně) se v soudním řízení správním neuplatní, jsouce typické pro občanské soudní řízení; s. ř. s. navíc upravuje rozsah poučovací povinnosti soudu

samostatně v § 36 (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 27/2007 - 119 ze dne 6. 12. 2007).

16. Městský soud zároveň neseznal, že by bylo provedení jiného důkazu – vyžádání odborného vyjádření orgánu veřejné moci nebo ustanovení znalce – vyplývalo z obsahu spisu nebo bylo pro posouzení věci nezbytné. Žalovaná totiž postupovala zákonem předvídaným způsobem a k zodpovězení daných odborných otázek vyžádala odborné hodnocení orgánu veřejné moci k tomu určenému, z něž následně při rozhodování vyšla. Již dříve shrnuté odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom nevzbuzuje žádné pochybnosti o dostatečnosti a úplnosti zjištěného skutkového stavu. Žalobce má v řízení před soudem samozřejmě možnost tento odborný závěr zpochybnit, to však musí učinit zákonem předvídaným způsobem, tedy konkrétními tvrzeními a navržením důkazů k jejich prokázání. Při volbě procesní taktiky pak žalobce nepochybně zvažuje i ekonomický aspekt věci, neboť náklady znaleckého posudku (v dané věci by vzhledem k její složitosti zřejmě nepostačovalo odborné vyjádření orgánu veřejné moci) obvykle dosahují desítek tisíc korun českých a stejnou částku – jež je násobně vyšší než pokuta uložená napadeným rozhodnutím – by žalobce musel před ustanovením znalce složit jako zálohu i v případě, že by o nařízení tohoto důkazu v žalobcově zájmu rozhodl soud (srov. § 141 odst. 1 o. s. ř.).
17. Žalobce se dále dovolával okolností vylučujících protiprávnost, konkrétně přípustného rizika ve smyslu § 27 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něž *„[č]in jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže někdo v souladu s dosaženým stavem poznání a informacemi, které měl k dispozici v době svého rozhodování o dalším postupu, vykonává v rámci svého zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo v rámci svého předmětu činnosti společensky prospěšnou činnost, jíž ohrozí nebo poruší zájem chráněný zákonem, nelze-li společensky prospěšného výsledku dosáhnout jinak.“*, a dále toho, že jeho činnost byla veřejně prospěšnou službou, při níž učinil vše, co po něm bylo lze spravedlivě žádat. Obsahově shodné námitky podrobně vypořádal již oblastní inspektorát žalované na str. 5 a 6 svého rozhodnutí a odvolací orgán se s jeho hodnocením ztotožnil, stejně jako tak činí městský soud. Lze k tomu dodat, že žalobcovo přesvědčení o přípustném riziku a prospěšnosti jeho obchodní činnosti vychází z předpokladu zdravotní prospěšnosti nabízené potraviny; právě tento předpoklad však žalobce v řízení neprokázal. Pokud si žalobce jako prodejce potraviny neověřil, zda není zdraví škodlivá (žalobce si byl jejího složení naopak patrně vědom, když je považuje za zdraví prospěšné), nemůže se dovolávat ani souhlasu spotřebitelů, již oprávněně předpokládají, že nabízené produkty plně vyhovují platným právním předpisům.
18. Nakonec neshledal městský soud důvody ani pro položení předběžné otázky SDEU. Žalobce sice zformuloval 14 konkrétních otázek, které se týkají pěstování rostlin konopí, jeho průmyslového zpracování a uvádění na trh, výkladu zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, nutnosti notifikace podle zákona č. 50/2013 Sb. při dodávání tzv. léčebného konopí do lékáren a jakosti a požadavků na způsoby zpracování léčebného konopí. Spadají tedy zjevně v oblast činnosti spolku Cannabis is the Cure, s nímž jsou žalobce i jeho zástupce podle obsahu žaloby spojení, avšak žádná z otázek se přímo netýká nyní projednávané věci a na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí by neměla vliv. Obdobně je to s rozsudkem SDEU ze dne 19. 11. 2020 vydaným v řízení C-663/18, k němuž se žalobce chtěl připojit. V tomto rozsudku SDEU konstatoval, že primární právo Evropské unie *„brání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje uvádět na trh CBD,*

který je legálně vyprodukován v jiném členském státě, v případě, že je extrahován z celé rostliny cannabis sativa, a nikoli pouze z jejích vláken a semen, ledaže je tato právní úprava s to zaručit naplnění cíle ochrany veřejného zdraví a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.“ Problematika produkce konopí a jeho uvádění na trh v závislosti na tom, ze které části rostliny je extrahováno, však – jak soud již vyložil – není předmětem tohoto řízení. Kromě toho žalobce ani netvrdí, že bylo konopí vyprodukováno nebo konopné sušenky vyrobeny v jiném členském státě, kde to je legální; žalobce naopak uvedl, že konopí sesbíral a sušenky z něj vyrobil v České republice.

V. Závěr a náklady řízení

19. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto jí městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. února 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová

předsedkyně senátu